Ανοιχτή επιστολή στον Μίκη Θεοδωράκη (Ιερομόναχος Αρτέμιος Γρηγοριάτης)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 14 Ιανουαρίου, 2006

Αγαπητέ μου κ. Μίκη Θεοδωράκη,

Χαίρετε εν Κυρίω.

Είμαι ένας Αγιορείτης ιερομόναχος που με τη χάρι του Θεού και την ευχή του Γέροντα μου εγκαταβιώνω στην Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου πάνω από είκοσι χρόνια. Ανήκω στην ασυμβίβαστη γενιά τού ’70 κι έζησα ως το μεδούλι με πολλούς άλλους τα φοβερά γεγονότα της Χούντας, του Πολυτεχνείου και της μεταπολίτευσης.

Ανέκαθεν έτρεφα πολλή εκτίμηση, αγάπη και σεβασμό προς το πρόσωπο σας για τα όσα προσφέρατε στον ελληνικό χώρο και προ πάντων στον καλλιτεχνικό χώρο, πέραν πολιτικών πεποιθήσεων. ΄Οπως κάθε ΄Ελληνας, αναγνωρίζω κι εγώ τον πολύμοχθο αγώνα σας, για να δει ο πολυπαθής λαός μας μέρες καλύτερες. Ανήκετε νομίζω και σεις, ανεξαρτήτως κόμματος, στο χορό των μεγάλων εκείνων καλλιτεχνών, του Ξυλούρη, της Φαραντούρη, του Καμπανέλλη, της Έλλης, της Αλίκης, της Τζένης και της Μελίνας που μας παρηγορούσαν ιεροκρυφίως στα δίσεχτα χρόνια της χούντας, όταν όλα τάσκιαζε η φοβέρα και τα πλάκωνε η σκλαβιά. Το επαναστατικό φρόνημα της περιόδου εκείνης έθρεψε το δένδρο της ελπίδας και κυοφόρησε τη δημοκρατία και την ελευθερία μας. Εσείς πρωτοπόρος μας θυμίσατε ότι “του ΄Ελληνος ο τράχηλος ζυγόν δεν υποφέρει”.
΄Ολα αυτά τα όνειρα ανασύρατε πάλι το 1999, ασυμβίβαστος πάντα, στο ίδιο μοτίβο, στη διαμαρτυρία για τον χειμαζόμενο λαό της Σερβίας. Αντήχησαν πάλι με νέο παλμό τα παλαιά τραγούδια, ενώ σας περιστοίχιζαν παλαιοί και νέοι καλλιτέχνες, σαν τον Μητροπάνο, τη Γαλάνη και τον Μακεδόνα, που εύστοχα τραγουδούν τα πάθια και τους καημούς του νεοέλληνα.
Κι εγώ με τη σειρά μου, πιστός επαναστάτης και ασυμβίβαστος ΄Ελληνας σε κάθε κοινωνικό κατεστημένο, αξιώθηκα χάριτι Θεού να είμαι μοναχός από το 1979, δικαιώνοντας μέσα μου τους πόθους και τα όνειρα μιας αξέχαστης εποχής.
Ενώ λοιπόν αποτελείτε για μένα μεγάλο σύμβολο και δυναμικό εμπνευστή στην όλη πορεία μου, κατά τα τελευταία γεγονότα της συνθήκης Σέγκεν, όπου σείεται το πανελλήνιο, λυπάμαι που το γράφω, δεν φανήκατε σαν άλλοτε, ασυμβίβαστος επαναστάτης. Συμπορευθήκατε με όλη τη συγχορδία κάποιων δημοσιογράφων ή

καλλιτεχνών, που άλλοι εκ πεποιθήσεως, άλλοι εκ σκοπιμότητος, άλλοι εξ ανάγκης και άλλοι κατόπιν πιέσεων θεώρησαν το θέμα των ταυτοτήτων απλά πολιτικό, όχι ζωτικό, όχι κοινωνικό, όχι ελληνικό, με συνέπεια τη συκοφαντία και τη σπίλωση ιερωμένων, καθώς και την ειρωνεία προς την Εκκλησία. Μαχαίρι στην καρδιά ήσαν οι χαρακτηρισμοί χομεϊνισμός και θεοκρατία προς την Εκκλησία και την Ιερά Σύνοδο. Ειλικρινά δεν περίμενα, από σας τουλάχιστον, να συμπορευθείτε έτσι με την εξουσία, περιφρονώντας την ελληνορθόδοξη παράδοση που τόσο άξια υμνήσατε.
Ξέρετε τι σημαίνει συνθήκη Σέγκεν; Ξέρετε τι σημαίνει παγκοσμιοποίηση; Ξέρετε τι σημαίνει ηλεκτρονικό φακέλλωμα; Σημαίνει να σε δένουν χειροπόδαρα και να λες και φχαριστώ. Σημαίνει καταπάτηση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και της ελευθερίας της βουλήσεως. Σημαίνει δέσμευση της προσωπικότητος ενώπιον μιας "ισχυρής κοινωνίας πολιτών". Σημαίνει ναζισμό σε όλο το μεγαλείο του.
Πώς εξηγείται η **υποχρεωτική** μη αναγραφή θρησκεύματος ως ελευθερία, και η **προαιρετική** αναγραφή ως δικτατορία; Πώς νοείται το **υποχρεωτικό** δημοκρατία και το **προαιρετικό** "αυστροφασισμός"; Πώς ερμηνεύεται η καταπίεση ευημερία και το δικαίωμα χομεϊνισμός;
Δεν έχω ξενοφοβία. Δεν αρνούμαι τον ευρωπαϊκό πολιτισμό. Δεν αντιτάσσομαι στην ενότητα των λαών. Αγωνίζομαι όμως αμείλικτα εναντίον εκείνου που διαβρώνει την ορθόδοξη συνείδηση και τον ελληνικό πολιτισμό. Αρνούμαι την παγκοσμιοποίηση, μια "μη αναστρέψιμη πραγματικότητα" (και ποιός μας ρώτησε;) που σημαίνει καταπάτηση της ελευθερίας της βουλήσεως και των ανθρωπίνων δικαιωμάτων με σύγχρονη επιβολή της θελήσεως μιας ανεξέλεγκτης ολιγαρχίας.
Για μένα, σεις, ο αγαπητός μας Θεοδωράκης, σαν νέος Κάλβος, σαν νέος Σολωμός, σηκώσατε κάποτε στεντόρεια φωνή κατά της χούντας: "Τη ρωμιοσύνη μην την κλαις". Υμνήσατε την Ελλάδα στο βραβευμένο "΄Αξιον εστίν" Σαν πολιτικός κρατούμενος αντισταθήκατε με το "βαστάω γερά, κρατάω καλά". Σταθήκατε ακατάβλητος στο πλευρό του Λαμπράκη και του Παναγούλη. Διωχθήκατε και εξοριστήκατε, μένοντας πιστός στις αρχές της δημοκρατίας και της ελευθερίας.
Μόλις πέρσι, σέ άρθρο σας στην εφημερίδα "Ελευθεροτυπία" (13-4-99) καταγγείλατε "τον σιδερένιο είτε πλαστικό **υπεράνθρωπο** που φοβίζει και υποτάσσει", όταν "τα ΝΑΤΟϊκά αεροπλάνα θέλουν να σβήσουν τα κεριά του Επιταφίου και τη λάμψη της Αναστάσεως". Δικά σας ησαν τα λόγια, με τα οποία στο ίδιο άρθρο ονομάσατε τον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο πνευματικό ταγό "που από την πρώτη στιγμή ειπε τα πράγματα με το όνομα τους" και τον καλέσατε να ηγηθεί με όλους τους πνευματικούς οδηγούς σε μια "γιγαντιαία σταυροφορία" για "να ζούμε όρθιοι σαν ΄Ελληνες και σαν ανθρωποι" και "να μη σερνόμαστε με την κοιλιά γεμάτη ευρώ και δολλάρια, όμως με ένοχη και βρώμικη συνείδηση, στο περιθώριο των δυνατών μας "συμμάχων"".
Και τώρα; Τώρα συμπλέετε με τη συνθήκη Σέγκεν; Τώρα κατηγορείτε τον Αρχιεπίσκοπο και την σεπτή Ιεραρχία για χομεϊνισμό και θεοκρατία; Τώρα παραδίνεσθε αμαχητί στους πάτρωνες της παγκοσμιοποίησης και της Νέας Εποχής; Τώρα επευλογείτε όσους βάζουν "το σουγιά στο κόκκαλο και το λουρί στο σβέρκο" ;

Πού είναι το “έξω οι Αμερικάνοι” ; Πού είναι το “έξω από το ΝΑΤΟ” ; Πού είναι το “όχι στην ΕΟΚ” ; Πού είναι το “είμαστε δυό, είμαστε τρεις, είμαστε χίλιοι δεκατρείς” το οποίο τσάκιζε κόκκαλα κατά την επταετία; Αρνείσθε λοιπόν τον ίδιο τον εαυτό σας, τους ΄Ελληνες προγόνους σας, που τόσο μόχθησαν γι’ αυτόν τον τόπο, για νάναι “τούτο το χώμα δικό τους και δικό μας”; Πού είναι το “πάλης ξεκίνημα, νέοι αγώνες, λευτεριάς λίπασμα οι πρώτοι νεκροί” ; Πού είναι το “και συ λαέ βασανισμένε, μην ξεχνάς τον Ωρωπό” ; Κι ενώ ήσασταν “μιας αρχής που νικάει την εξουσία”, γιατί ξαφνικά συμβιβαστήκατε;
Κύριε Θεοδωράκη, κι αν αρνηθείτε την ταυτότητα σας, την ελληνορθόδοξη ταυτότητα σας, και οι πέτρες θα μιλήσουν. Εσείς βάλατε στα χείλη κάθε ρωμιού τους στίχους: “για μια μπουκιά κι ένα ποτήρι **και δόξα τω Θεώ**”. Εσείς κάνατε εκατομμύρια μάτια να δακρύσουν με το τραγούδι: “Κλαίει η μάνα μου στο μνήμα,**κλαίει κι η Παναγιά**”. Εσείς μελωδήσατε το: “**Θεέ μου πρωτομάστορα, μέσα στις πασχαλιές και συ, Θεέ μου πρωτομάστορα, μύρισες την Ανάσταση** ”. Εσείς είπατε το: “εκδικητής **ο Λυτρωτής**” και το: “**της δικαιοσύνης ήλιε νοητέ**”. Εσείς, αν δεν κάνω λάθος, μιλήσατε για τους Ψαράδες, τους Αποστόλους, που έμειναν “ορθοί και μόνοι μες στη φοβερή ερημία του πλήθους”. Εσείς μνημονεύσατε “εκείνους μες στο χώμα που κρατούν της καμπάνας το σχοινί, για να σημάνουν την **Ανάσταση**”.
Τι ήσαν ολα αυτά, αγαπητέ μας Μίκη; Θεοκρατία, ή χομεϊνισμός; Πώς φτάσατε τώρα να αθετήσετε τα αγνά ελληνικά σας αισθήματα, εν ονόματι του εξευρωπαϊσμού; Πώς φτάσατε τώρα να υιοθετήσετε τις δεσμεύσεις ενός ηγέτου, ερήμην του λαού, ερήμην του κοινοβουλίου, εσείς που κάποτε αντισταθήκατε στο “αποφασίζομεν και διατάσσομεν” ;
Αγαπητέ μας φίλε Μίκη, ας μη γελιόμαστε. Ετεροκατευθυνόμενα πιόνια, σκοτεινοί ευρωλιγούρηδες και νεροκουβαλητές της Ευρώπης θέλουν να διαβρώσουν την ευλογημένη ενότητα Ελληνισμού καί Ορθοδοξίας. **Δεν θέλουνε να <u>θέλουμε</u>, θέλουνε να <u>θέλουνε</u>**. Θέλουνε να αποφασίζουν άλλοι για μας. Στρατός ευρωπαϊκός ετοιμάζεται, κομπιούτερς εναντίον λαών, άνθρωποι φακελλώνονται, νομοθεσίες αλλάζουν, κι εμείς εφησυχάζουμε βαυκαλιζόμενοι, σαν να μην τρέχει τίποτα. Ναρκωμένοι μπροστά στην TV, μασουλάμε πλαστικές τροφές, τρώμε και σκάμε, για να μη φωνάζουμε τα δίκαια μας. Κι όλα αυτά στον τόπο που γεννήθηκε η δημοκρατία και η συνοδικότης.
Μεγάλοι θεωρητικοί της Νέας Εποχής -έχω και στοιχεία- ισχυρίζονται πως η σκέψη και η βούληση είναι αυταπάτες. Και όταν προ χρόνων ρωτήθηκε Ισραηλινός υπουργός αν οι Εβραίοι φοβούνται τους Παλαιστινίους, απάντησε: “Τους Παλαιστινίους τους έχουμε στο χέρι. Αντίθετα, τους ΄Ελληνες φοβόμαστε, που έχουν συμπαγή παράδοση”.
Μήπως συμβιβαστήκαμε πλέον; Μήπως διαβρωθήκαμε ήδη; Μήπως ακολουθούμε κατά πόδας τη δυτική κατιούσα; Η Δύση συμβιβάστηκε. Οι χίππις έγιναν γιάπις, οι ροκάδες σατανιστές, κι όσοι αποδοκίμαζαν τον πόλεμο του Βιετνάμ, τώρα χειροκροτούν τις επεμβάσεις στο Ιράκ και στο Κόσσοβο.

Παντού γενικός συμβιβασμός. Ο Μάης του ’68 έσβησε, τα οράματα μιας γενιάς προδόθηκαν, οι προκηρύξεις έγιναν ναρκωτικά, το Πολυτεχνείο μακρυνό παρελθόν, η Μακεδονία και η Θράκη βορά ιμπερια-ληστών, και η Κύπρος οδεύει προς την ομοσπονδία.
Ο Μπομπ Ντύλαν, που τόσο σεμνά ύμνησε τον Χριστό (Knocking on the heavens door, Forever young, Senior) έγινε μουσουλμάνος. Ο Κουστώ και ο Ρωζέ Γκαρωντύ έγιναν επίσης μουσουλμάνοι. Γιατί αυτή η προδοσία; Ποιός σκηνοθετεί τις ζωές μας; Ποιός μας κατευθύνει στην απώλεια; Γιατί η επανάσταση έγινε κατάσταση;

Κύριε Μίκη!

Υπάρχει ακόμη ελπίδα. Και υπάρχει ακόμη ελπίδα, γιατί υπάρχει ακόμα το φως, το ανυπόταχτο ελληνικό φως που ανέστησε το ’21, το ’12 και το ’40. Αυτό το φως του Ορθοδόξου Ελληνισμού μη το σβήσετε. Κρατείστε το ακόμα ζωντανό. Θυμηθείτε “το χρέος”. Θα μας καταδικάσουν οι επίγονοι. Θα μας φτύσουν κατάμουτρα. Η Εκκλησία δεν έχει να ζημιωθεί σε τίποτα. Ο Ελληνισμός όμως θα διαμελισθεί ανεπανόρθωτα, έρμαιο και βορά των νεοεποχιτών, των σατανιστών και των μαρτύρων του Ιεχωβά.
Κι αν θέλετε να δείτε πού και πώς ζει ακόμη η Ελλάδα, ελάτε ένα προσκύνημα στο ΄Αγιον ΄Ορος. Σας προσκαλούμε να δείτε χαρούμενους μοναχούς, κοινόβια ζωντανά, πνευματική χαρά και αγαλλίαση. Είμαστε ακόμη ασυμβίβαστοι επαναστάτες, κρατώντας “την κόντρα του εφήβου”. Δεν υποταχθήκαμε σε εγκοσμιοκρατικά συστήματα. Μείναμε βράχοι στα αθωνικά βράχια, γιατί πολλά απ’ τα μοναστήρια μας, μεταξύ των οποίων και το δικό μας, λέγονται “Monasteries of Rocks”, μοναστήρια των Βράχων.
Κι αν κι εσείς, όπως πολλοί ροκάδες, χάσατε το Rock (βράχος= σταθερότητα) και σας έμεινε το Roll (κύλισμα= προσαρμοστικότητα), ελάτε να βρείτε το Rock στους αγιορειτικούς βράχους, όπως χιλιάδες νεοέλληνες, ιδίως νέοι. Σίγουρα θα αισθανθείτε πάλι ρωμιός, θα σας βγει το ρωμαΐϊκο φιλότιμο και θα ακούσετε το ορθόδοξο “ροκ του μέλλοντος μας”.
Σας περιμένουμε-Καλή αντάμωση. Καλή Ανάσταση- Καλή επανάσταση.

Με την ευχή του Γέροντα μου
Ιερομόναχος Αρτέμιος Γρηγοριάτης
Ιερά Μονή Οσίου Γρηγορίου Αγίου ΄Ορους
29 Μαΐου/11 Ιουνίου 2000
Των αγίων 318 θεοφόρων Πατέρων

τών συγκροτησάντων την Α΄ Οικουμενικήν Σύνοδον